

(Пешчаник.нет, 7. 6. 2011)

Београд ће од 13. до 15. јуна бити домаћин Стратегијске војне конференције за партнере (СМПЦ 2011) која се одржава под покровитељством Савезничке команде за трансформацију (САЦТ) НАТО савеза. Ради се о важној међународној конференцији која ће окупити начелнике генералштаба 28 држава чланица НАТО, 22 државе Програма Партнерства за мир као и 19 држава Медитеранског дијалога, Истанбулске иницијативе и других позваних држава попут Индије, Бразила, Аустралије, Јапана, Новог Зеланда и Пакистана са циљем да се разговара о безбедносним изазовима од заједничког интереса.

Поједине десничарске политичке странке али и левичарске НВО у Србији покренуле су јавну кампању против ове конференције. Тако је на пример, критикујући власти, портпарол Демократске странке Србије поставио питање “Како је могуће да Србија, која је војно неутрална, буде домаћин самита чији организатор је савезничка комора НАТО?” И унутар невладиног сектора је покренута иницијатива против овог скупа. Град је већ излепљен налепницама на којима пише “Нећемо НАТО скуп у Београду”, а иза свега по свему судећи стоји Центар за либертерске студије и Анархо-синдикалистичка иницијатива. На сајту кампање истиче се да власт користи НАТО конференцију “за гушење сваке дискусије о овом проблему и за стављање народа пред свршен чин уласка Србије у НАТО”.

Вероватно је тачно то да је власт, по мом мишљењу погрешно, проценила да јој због добро познатог расположења грађана, није у интересу да ова конференција буде баш ударна вест у домаћим медијима. Али рећи да је власт “угушила сваку дискусију” о овој конференцији и да је њен циљ да се Србија кришом уведе у НАТО ипак представља грубо обмањивање јавности. Проблем ове кампање, која ће се у током наредне недеље вероватно захуктавати није толико у вредностима које промовише колико у чињеницама које игнорише.

Прво, није тачно да се конференција крије од очију јавности. На сајту НАТО је могуће прочитати детаљне информације о циљевима и програму конференције. На сајту Министарства одбране Републике Србије могуће је прочитати основне информације о овом догађају, као и интервју са начелником генералштаба Војске Србије генералом

Милојем Милетићем поводом организовања конференције. Осим тога, неколико дневних листова и новинских агенција је посветило у више наврата текстове предстојећем скупу. Можда је могло о свему више да се дискутује, посебно у електронским медијима, али не може се никако рећи да постоји тотална медијска блокада.

Друго, није тачно да је циљ конференције да се грађани ставе пред свршен чин уласка Србије у НАТО. Генерал Милетић је ту веома јасан када каже да је за Србију “ово један од начина да, уз уважавање опредељења о војној неутралности, истовремено искажемо и опредељење о спремности на сарадњу, када је то у интересу мира”. Проширење НАТО уопште није на дневном реду ове конференције већ трансформација НАТО након Лисабона. У њој не учествују само државе које се налазе у НАТО већ и државе чланице других војних савеза попут Организације уговора о колективној безбедности (ЦСТО) коју предводи Русија али и војно неутралне државе. Осим тога, и раније су домаћини овог скупа често биле државе које нису чланице НАТО као на пример Финска (2010. године) па нису због тога кришом постале чланице.

Чињеница да ће Београд бити домаћин овако важног скупа представља признање и велику шансу за војну дипломатију Србије али и за поправљање међународног имиџа њених оружаних снага. Аргументи које износе противници одржавања предстојеће међународне војне конференције у Београду у најбољем случају представљају израз њиховог искреног залагања за безбедносну изолацију Србије, а у најгорем популистичко манипулисање полу информацијама како би се стекли јефтини политички поени. И у једној и у другој варијанти, ради се о кратковидом и само-поражавајућем политичком деловању које нас је у прошлости толико много коштало. Да би то и грађани схватили, Влада Србије мора најпре да превазиђе страх од искривљеног јавног мњења које је формирао Слободан Милошевић и објасни зашто је безбедносна сарадња услов за постизање националне безбедности у 21. веку. Док год за то не постоји довољно одважности, биће отворен јавни простор за изолационисте и популисте како са деснице тако и са левице.